

příchody a patří mu naše díky, že se k nám přidal i přes současné účinkování a hlavní roli v *Dívčí válce*), Jarmila Škodová jako manželka a Hana Ježková jako kmotra. **Kramářská nůše:** Bohumír Joo v roli Honzy, Max Schmid jako kramář (na začátku prohlásil, že chce jen jednu malou roličku a nakonec hrál tři), Hana Drašnarová jako kramářka, Eva Vojtěchová v roli paní Pravdy (na rozdíl od Václava Vojtěcha s perfektní znalostí všech textů, které si pamatovala celých 25 let), Josef Ježek si zahrál pána a Helena Čermáková jeho paní (jako host dojížděla až z Rychnova a její výstup spolu s Josefem Ježkem patřil k nejtemperantnějším) a Šárka Brázdová (z Plasnic) zahrála kuchařinku. **Čert a bába:** Eva Vojtěchová hrála čerta a Jarmila Škodová bábu, Josef Halda ml. v roli manžela (v našem souboru nováček, ale před lety si už zahrál s Dobruštáky v představení Václava Čápa) a Štěpánka Haldová roli manželky. **Toulavý student:** Josef Halda ml. jako student, Hana Ježková jako selka a Max Schmid jako sedlák. **Nemocný sedlák:** Josef Ježek jako sedlák Kargas (opravdu diváky přesvědčil), Bohumír Joo hrál souseda Michala, Max Schmid přichvátav mezi sousedy přímo z předchozího kusu sehrál souseda Hanuše, Pavel Cserenyi souseda Urbana dokázav, že není malých rolí a Miloš Čtvrtečka ml. vystoupil v roli doktora.

Po minulých zkušenostech s hudbou z magnetofonu jsme začali uvažovat o živém hudebním doprovodu. Někteří členové ansamblu ovládají hudební nástroje, ale fakticky by nevládli hrát i hrát. Nakonec jsme pro účinkování získali paní Jaroslavu Marvanovou, která nacvičila kytarový doprovod se zpěvy ve vlastní úpravě s dcerou Haničkou. Jejich zásluhou představení velmi získalo na dynamice a patří jim za to obdiv. Výtvarné pro-

vedení scény bylo mojí prací. Panely, které soubor používá jako kulisy celou dobu svého působení byly změněny v náměstí z hrázděných domů, jaké je dosud v historických německých městech možno nalézt. Technické úpravy opět zrealizoval Max Schmid za pomoci Bohumíra Joo. Historické kostýmy a klobouky podle návrhů J. Haldové šili všichni. Bylo to náročné, ale námaha se vyplatila. Ke zduaru představení bylo nutno získat k osvědčené nápovědě Libuši Čvrtečkové ještě protějšek, kterým se stala Ludmila Joo. Techniku obsluhoval Martin Ševc, obsluhoval tentokrát už naše vlastní „štychy“ (to jest reflektory), které jsme mohli opatřit díky laskavým dobrodincům, kterým je potřeba ještě dodatečně poděkovat. Jsou to Marex CZ s. r. o. Bačetín, Horská farma Sedloňov, Strojmont Derner Sedloňov, Ing. Karel Janeček – Lesní hospodářství Kvasiny a Pila Sedloňov, FAB Rychnov nad Kněžnou, Realita Ježek Dobruška, Národní dům Deštné, Sport profi Deštné, Stavební firma Bittner Deštné, Hotel Jedlová, Hotel Orlice, Hotel Šerlišský mlýn, Koloniál Veselý, Krystal Jindřiška Štěpová, Tendr, Xaverov Pardubice, Pavel Kopejtko – Hospoda Sedloňov.

Po vytrvalém nacvičování, malování a šití došlo konečně v sobotu 2. 5. k premiéře. Hrála se dvě představení a nazítří ještě jedno. Vydařila se, zájem obecnosti byl velký, hospoda se naplnila. Následně se hrála ještě dvě představení v Deštném a 22. 5. v Osečnici a uvažovalo se o dalších.

6. června se naši a deštenští sešli na přátelském posezení v Deštném, kde se při dobré náladě všichni těšili z vydařených inscenací a také se plánovalo.

Bohužel všechny další plány a oslavy přerušila tragická událost – 13. 6. zemřel náhle Max Schmid. Jeho odchod nás

všechny zasáhl. Znali jsme ho jako milého, pracovitého člověka s velkým porozuměním pro rodinu, ale i spoluobčany a rodnou obec. Stále ho budeme mít před očima, jak opatruje svůj domek, ošetřuje zahrádku. Z celé sedloňovské divadelní historie je jasné, že byl dušň sedloňovského ochotnického souboru a jen stěží si dovedeme představit, jak se bez něho obejdeme. Při každém nově připravovaném představení říkával, že už hraje naposledy a už příště zas někdo jiný a vždycky se zase rád nechal přemluvit. Tentokrát měl bohužel pravdu.

Maxův odchod a dramatické události deštivého léta úplně vyhnaly nám i deštenským myšlenky na divadlo z hlavy. Až na podzim se Sedloňováci odhodlali k Hansi Sachsovi vrátit. Roli kramáře převzal Pavel Cserenyi, který se k ní vlastně po 24 letech vracel. Roli sedláka nacvičil Václav Vojtěch. Po několika zkouškách se hrálo v Kounově v neděli 22. 11. 1998. Kounováci měli vstup zadarmo a ostatní platili dobrovolné vstupné ve prospěch Kounova. Představení se vydařilo – Kounováci odměnili naše herce potleskem a dobře se bavili. Zatím poslední představení se hrálo v Mezilesí 28. 11. 1998. V přátelském, téměř rodinném prostředí mezilesské hospody, dobře vytočené praskajícími

kamny se hrálo dobře a nálada byla výborná už při odpolední zkoušce. Naši herci propadli skvělé atmosféře a podali výkony plné euforie. Představení hýřilo zdařilými extempore, které ale nepřesáhly hranici vkusu a obecnost reagovalo živě a povzbudivě. Domů jsme se zasněženými horami vraceli s dobrým pocitem.

KAPITOLA ČTVRTÁ

– včera, dnes a zítra . . . ?

Také druhý jubilejní rok 1999 nepolevovali ochotníci ve své činnosti. Po letech opět uspořádali 30. ledna ples s kvalitní hudbou (Kantoři II) a tombolou. 20. února přispěli k našemu divadelnímu dění členové souboru OKAP, kteří nám zdařile předvedli u nás dobře známou aktovku Antona Pavloviče Čechova *Medvěd* a dovršili tím významnou sedloňovskou sportovní událost, konanou od rána do odpoledne – totiž lyžařský běh „Po stopách pašerácké stezky“ – doplněné okruhem pro lyžníky.

Také se začala připravovat další inscenace. Vybírání hry neby-

